

TVÄRVETENSKAPLIGA FENOMEN

NR. 3

informationshäfte innehållande: astronomi, Parapsy-
kologi, ufo, arkeologi, astrologi, telepati, spiritism,
clairvoyance, hypnos, akupunktur, spådomar,
ockultister, forteana, m.m m.m

informationshäfte utgivet av: hallstahammars ufo-
förening box 23 postgiro 1116 52-4

73401 hallstahammar

Levitation är beteckningen på det mystiska fenomenet att föremål eller människor lyfter sig från marken och svävar omkring i luften, fenomen som i synnerhet berättas om helgon och forntida undergudare. Sådana fall av fritt svävande är inte sällsynta i gamla legender. Den mest kända är nog historien om Daedalus, som tillsammans med sin son Ikarus flydde från fängelset genom att göra vingar av fjädrar och vax och sedan flyga till friheten. Ikaros flög tyvärr för högt, solen smälte ner vaxet i vingarna och han störtade. Milarepa, (1038 - 1128) en av de största tibetanska lamorna, sågs vid flera tillfällen flyga, och i Europa var häxornas förmåga att flyga till sin sabbat obetvivelad inte bara av den breda befolkningen utan också av framstående prästmän.

Sådana mirakel är givetvis värda att undersökas. De allra flesta fall kan avfärdas som rena fantasier, medan några få kan vara orsakade av exomatiska upplevelser. Psykologerna tror att dessa legender har uppstått till följd av en mer eller mindre medveten önskan om att kunna flyga. Berättelserna om levitation håller dock på att undersökas vetenskapligt inom den parapsykologiska forskningen.

Fallet S:t Josef av Copertino (död 1663) är det mest tillförlitliga i den kristna litteraturen. Han levde ett ytterst asketiskt liv, som så många andra med märkvärdiga krafter. Bl.a intog han bara föda som han i förväg hade bestrött med bittert pulver, som gjorde maten så oätlig att en munk som en gång smakade den var sjuk i tre dagar. Dessutom pryglade han sig själv med en piska så att blodet rann utför ryggen på honom. En dag då han var försänkt i bön lämnade hans kropp marken och började sväva omkring i luften. Från den tidpunkten växte hans levitationsförmåga ständigt. Han kunde komma upp i en höjd av nästan fem meter, och folk som försökte hålla honom tillbaka kunde ibland åka med upp. Hans levitationer bevistades av en mängd framstående personer, kungar, präster, och professorer, och den protestantiske hertigen av Braunschweig blev så överväldigad av det mirakel han bevittnade att han omvände sig till den romersk-katolska läran.

S:ta Tresa av Avila (död 1582) berättar i sin självbiografi om sin levitation i olika stadier av andlig extas och att nunnorna inte kunde hålla fast henne vid golvet. Vid en seans i Barr, Massachusetts, 1852 började en Mrs Cheneys högra hand att lyfta sig högre och högre tills den drog kroppen med sig, och hon svävade mitt emellan golvet och taket. Det kända mediet D.D Home hade

formågan att levitera både föremål och sig själv. Vid ett tillfälle i London 1868 svävade han ut genom ett fönster på tredje våningen, in igen genom ett annat och därefter vågrätt ut genom det första igen med huvudet före för att till sist vända tillbaka genom samma fönster, men nu med fötterna före.

Vissa tibetanska tempelskolor har utvecklat en metod för en form av levitation som gör att man lätt kan röra sig över stora avstånd. Den är känd som Lung-gom eller transgång. Förr tränades ett särskilt lag av budbärare som skulle föra nyheter tvärs över landet. Lung-gom kombinerar andlig koncentration med andningsövningar och måste praktiseras i ensamhet i två-tre år. Man bevisar sin färdighet genom att sätta sig i den traditionella meditationsställningen med benen i kors, och sedan skakar man kroppen och lyfter den så att den höjer sig från underlaget.

Förklaring: Exomatiska upplevelser är beteckningen på de sällsynta händelser då människor plötsligt får en förnimmelse av att de lämnar sin fysiska kropp och kan iakta sig själva från en punkt ovanför. Det sker vanligtvis i spännings- eller krissituationer.

RÖSTFENOMEN

Ett av de yngsta svårförklarliga fenomenen är de mänskliga ljud som har upptäckts på vissa bandupptagningar där det absolut inte borde finnas några mänskliga ljud. Det började sommaren 1959, då den svenske filmproducenten Friedrich Jürgensson försökte spela in fågelsång på band. Då han senare spelade upp banden hörde han några ljud som störde fågelsången och som han inte hade märkt under inspelningen. Ett ytterligare försök att ta upp de önskade fåglarnas kvitter gav samma oväntade resultat, men denna gång tyckte Jürgensson att han i sammelsuriet av ljud kunde urskilja några mänskliga röster som talade till honom. Han blev nu intresserad, började utveckla metoder att göra rösterna tydligare och gav 1964 ut en bok, "Rösterna från rymden", där han redogjorde för sina resultat och framlade teorin att rösterna kom från avlidna som ville meddela sig med de levande.

Flera vetenskapsmän fattade nu intresse för saken. Professor Hans Bender från universitetet i Freiburg och dr F. Karger från Max Planck-institutet i München utförde en serie tester, bl.a med utrustning från centralkontoret för telegrafisk teknologi i Berlin, och testerna förde fram till slutsatserna att det på vissa band förekom röster som med största sannolikhet var mänskliga men svårigen kunde ges en "naturlig förklarling". Professor Bender ansåg att det sannolikt rörde sig om psykokinetiska inflytanden på banden snarare än anderöster. 1969 hade den lettiske psykologen dr Konsantin Raudive samlat in omkring 100 000 exempel på s k röstfenomen. Han lutade åt uppfattningen att rösterna måste komma från de döda. Innan Raudives resultat fick publiceras i England ville man få ytterligare några experiment utförda av oberoende vetenskapsmän och elektroingenjörer, och dessa test leddes av den erfarne psykologen Peter Bander. Vid ett enda tillfälle under dessa experiment kunde man urskilja mer än 200 röster på en 20 minuter lång upptagning, och 27 av dem var så klara att de kunde uppfattas i en vanlig högtalare. Fyra meningar tycktes komma från den döde Artur Schnabel, som hade varit livslång vän till en av de närvarande, och flera röster var speciellt riktade till undersökarna. "Andarna" talar för övrigt ett tungomål som ofta är en märklig blandning av många jordiska språk och som därför bara kan förstås av säkert språkbegåvade personer. De är mycket ivriga att berätta, och huvudparten av deras upplysningar är försök till att bevisa att de existerar.

Förutom teorin om avlidna har två andra teorier lagts fram. Professor Bender utvecklade den teori som påstår att det från det undermedvetna utgår elektromiska impulser som kan komma in på bandet som mänskligt tal. Enligt den andra teorin kan rösterna på okänt sätt vara överförda kanske från en annan planet eller intelligenskälla någonstans i universum. De flesta forskare är dock ense om att Benders teori är alltför osannolik för att kunna komma ifråga, dels på grund av den ringa matematiska chansen, för att det undermedvetnas elektroniska impulser skulle samla sig på bandet just i ett sådant mönster att mänskligt tal uppkommer, dels därför att rösterna i flera fall har talat på språk som ingen av de närvarande kunde tala eller förstå. Beträffande teorin om främmande, intelligenta varelser, finns det inget som helst

i rösterna som pekar i denna riktning. Därför är ideén om de avlidnas pratsamhet i all sin otrolighet den mest sannolika, inte minst därför att alla de otaliga försöken att motbevisa den har misslyckats.

Även om de flesta test har utförts med ytterst känsliga instrument, visar de ingen större skillnad från de resultat som uppnås med vanliga bandspelare. I de flesta fall ger dock de känsliga instrumenten bättre uppspelning, men lyckades Pan Collins, en ledande forskare vid Telefís Eireann (Irlands television) göra några ytterligt fina upptagningar på en liten kassetbandspelare.

Det finns tre metoder som lämpar sig särskilt för upptagning av elektroniska röster: mikrofon-, diod-, och interferensupptagning. Den första metoden utnyttjar en mikrofon på vanligt vis, och ljudstyrkan sätts på maximum. Detta ger oftast antingen dånande eller viskande röster. Det finns dock en olägenhet, nämligen att mikrofonen registrerar alla ljud i rummet, och om undersökarna inte är helt säkra på att inga av rösterna eller ljuden kan ha en naturlig förklaring, kan t.o.m. ett tickande från en klocka uppfattas som ett rytmiskt, om än obegripligt tal. Denna metod anses därför vara alltför opålitlig vid vetenskapligt kontrollerade experiment. Om däremot mikrofonen ersätts med en diod, ett elektronrör som likriktar strömmen, får man den troligast pålitligaste metoden att ta upp fenomenet. Engelska forskare använder endast detta system, och mängder av specialdioder har konstruerats utan att dock på något sätt ha gjort resultaten bättre. Kvaliteten på de upptagna rösterna varierar starkt efter förhållandena, och speciellt vädret spelar en viktig roll. Vid den tredje metoden kopplas bandspelaren direkt till en radioapparat på en frekvens som i vanliga fall bara ger ett entonigt brus, det s.k. vita bruset. Trots att Raudive använt denna metod anses den vara den svåraste och mest suspekta, eftersom det är nästan omöjligt att hitta en frekvens där man kan vara säker på att ingen radiostation kan komma in.

JÄRNPELARNA SOM INTE ROSTAR!

På en tempelgård mitt inne i New Dehli, reser sig en järnpelare i odiskutabelt hinduisk stil. Den är av järn och 7 meter hög, med en diameter på 0,42 meter. Trots att den utsätts för monsunvinden och det fuktiga klimatet, är den fri från rost!

Forskarna daterar den till 400 - talet, och den utgör en olöst gåta. Inte ens i vår tid kan man framställa rent järn annat än i otroligt dyra och små mängder. Men det var tydligen inget problem på 400 - talet. Vetenskapliga undersökningar har visat att järnet är fullt av föroreningar, varför det borde rosta lättare! Ingen smörjer dock på något sätt in pelaren så att den inte skall rosta, utan fenomenet är oförklarligt.

En annan pelare som heller inte rostar, är belägen i Kottenfurst, utanför Bonn. Pelaren går under namnet "Järnmannen". Denna järnpelare höjer sig 1,3 meter över markytan, men som av mätningar utav magnetmotståndet uppskattats till att nå 28 meter ner i jorden. Den del som är ovanför jordytan visar endast upp en lätt erosion på ytan, men ingen rost! Pålen omnämns i skrift första gången i en urkund från 1300 - talet, i vilken den utgör en gränsmarkering för byn. I pålens närhet finns ett gångsystem av sten och rester av en romersk akvedukt, som inte går i den vanliga riktningen Eifel - Bonn eller Eiffel - Köln, utan i stället rätt mot pålen.

MYSTERIET MED DR.GURLITS KUB

Vem kan lösa mysteriet med dr Gurlits kub? Denna märkliga bildning som hittades i ett kolblock från tertiärtiden, där det legat inneslutet i miljontals år! Denna kub påträffades 1885. Runt dess mitt fanns en lång skåra, och två parallella ytor var avrundade. Kuben bestod av en hård kol-nickelstållegering och vägde 785 gram. Svavelhalten var dock för låg för att det skulle kunna röra sig om ett naturligt kis. Detta kan ibland anta ovanliga former. Forskarna står helt frågande inför dess uppkomst. Den förvarades till 1900 på museet i Salzburg, och försvann sedan på hittills oförklarligt sätt.

Om kuben verkligen var från tertiärtiden, så kan man undra följande Kände aporna (människan dök inte upp förrän långt senare) till något om stålframställning?

SPÖKANSIKTEN PÅ KÖKSGOLVET

En äldre kvinna och hennes lilla barnbarn satt i köket i sitt hem i en liten by, då barnet plötsligt ropade till. Barnets oskyldiga ögon hade bara upptäckt en ny, rolig lek; men det var en "lek" som gjorde den gamla damen förskräckt, och som utvecklade sig till ett mysterium som forskarna, trots alla tänkbara undersökningar, tillslut inte kunnat finna någon naturlig förklaring på. Detta hände i den lilla byn Béalmeiz, inte långt från staden Córdoba i södra Spanien, en het morgon i augusti 1971.

Vad barnet fick syn på var ett ansikte som plötsligt avtecknade sig på de ljusröda golvplattorna - ett bekymrat, oändligt sorgset ansikte. Inget pigment av känt slag fanns i bilden, och när familjen försökte skura bort den blev de förfärade över att se hur ögonen öppnade sig alltmer och hur uttrycket blev allt sorgsnare och sorgsnare.

Förskräckt och förbryllad rev husets ägare upp golvet och ersatte de skrämmande golvplattorna med betong.

Men tre veckor senare framträdde ett annat ansikte, den här gången med ännu tydligare drag.

Nu hade det hela tagit en vändning som låg långt bortom de enkla bybornas förstånd. Myndigheterna kopplades in. De gav order om att det stycke av golvet där ansiktena visat sig skulle tas bort. Och så inleddes en officiell undersökning. Arbetare började gräva upp golvet och fann resterna av en medeltida kyrkogård,

Under tiden framträdde ett tredje ansikte, och så ett fjärde och sedan en hel rad. Köket låstes och förseglades.

Fyra ansikten till, däribland en kvinnas, framträdde lika mystiskt i en annan del av huset. Men de var de sista: fenomenet försvann lika plötsligt och oförklarligt som det hade börjat.

De märkliga bilderna hade hela tiden lockat experter av alla slag till huset. Inte ens de mest klentrogna kunde bevisa att bilderna var verk av människohand.

De blev ännu mer förbryllade av vad som hände när man placerade in hyperkänsliga mikrofoner i huset.

Dessa mikrofoner återgav ljud som inte var hörbara för människo-örat

Röster som talade underliga språk, hjärtslitande stönanden som motsvarade ansiktenas plågade uttryck.

Ännu har ingen kunnat lämna någon verkligt tillfredsställande förklaring till "Ansiktena i Bélmez".

Det enda experterna har kommit fram till och kunnat föreslå är att en tragisk och fruktansvärd händelse har ägt rum i huset, kanske i samband med någon form av medeltida häxeri.

SKEPPET GLORIANA

Historien om briggén Mary Celeste är en av de mest berömda gåtorna i sjöfartens hävder. I och för sig är det emellertid rätt underligt att den helt och hållet undanträngt mysteriet med skeppet Gloriana, som är och förblir en av havets sällsamaste hemligheter. (Jämför själva, då historien om Mary Celeste finns nerskriven på annan plats i detta informationshäfte.)

År 1775 siktades den brittiska briggen Gloriana av en valfångare på kryss vid Grönland. Briggen följde en skenbart mållös kurs genom drivisen. Riggen var frusen, skrovet nedisat och höga snödrivor täckte däckets.

Glorianas kapten påträffades sittande vid sitt skrivbord med loggboken framför sig i vilken han tydligen hade velat göra en helt vanlig anteckning. Men den var oavslutad och kaptenen var död och frusen till sten.

Ombord på skeppet anträffades liken av besättningen, alla i normala ställningar, samt även kroppen av en kvinna. De var alla stelfrusna. Ombord fanns rikliga förråd med vatten och livsmedel. Det var och fanns inget upptänkligt skäl vartill alla dessa människor på Gloriana skulle ha dött så plötsligt, att de inte ens hunnit avsluta vad de hade för händer - så plötsligt att kaptenen inte ens hunnit slutföra anteckningen i loggboken.

Anteckningen var daterad den 11 november 1762 - tretton år innan dödsskeppet anträffades av valfångaren.

Ett av de mest berömda av alla medier är skotten Daniel Dunglas Home (1833-86) vars förmåga inte bara var begränsad till det rent spiritistiska utan också omfattade fenomen som clairvoyans, elongation, och levitation. Nio år gammal flyttade han med sin farbror och faster till Amerika, och kort därpå började hans omgivning plågas av poltergeistfenomen, t.ex. knackningar och möbler som flyttade sig utan påvisbarab orsaker. Då några försök att få poltergeisten att försvinna misslyckades förvisades den nu 17-årige Home från hemmet, men han fick snabbt kontroll över sin talang, och redan 1851 var han ett känt fysiskt medium. Han hade en lysande förmåga att frammana mystiska röster och fantomfigurer, och han var speciellt skicklig på att få de närvarande att känna sig berörda av en hand. I vissa fall kunde man t.o.m. se handen. Vid en seans 1853, då alla de närvarande hade handflatorna på bordet och rummet var tämligen upplyst, dök det upp en arm, "glänsande och självlysande", vid den sida av bordet som var mitt emot Home. Den började långsamt röra sig in mot mitten av bordet, och på vägen tog den en liten klocka och ringde i. En av de närvarande grep om handen, som kändes varm och mjuk, och smälte bort under greppet. Home visade också upprepade gånger en förmåga att sticka ansikte och händer in i lågorna från en brasa utan att bränna sig. Musikinstrument började spela av sig själva i hans närhet (bl.a. melodin Home, Sweet Home!) och det kom ofta knackningar som signalerade meddelanden från de dödas andar.

Mest ryktbar blev han dock för sina levitationer. Otaliga ögonvittnen berättar hur han kunde få bord och stolar att sväva i liften och vid vissa tillfällen t o m göra sig tyngdlös. Om en seans 1868 berättar en av de närvarande, lord Adare: "Vi hörde Home gå in i rummet bredvid, hörde hur fönstret öppnades, och nu visade sig Home stående rakt upp i luften utanför vårt fönster. Han öppnade fönstret och gled lungt in." Fönstren i fråga låg på tredje våningen, och det fanns ingen balkong utanför.

Senare på kvällen gick sällskapet in i ett annat rum, där fönstret bara hade öppnats omkring 30 centimeter: "Han svävade nu ut genom fönstret, ganska snabbt och med huvudet före. Hans kropp var nästan vågrät och till synes styv. Han kom in igen med fötterna först, och vi återvände till det andra rummet."

9
Höme ertappades aldrig med något försök till bedrägeri, och de många utroliga skildringarna om honom har gjort honom till ett av historiens mest namnkunniga medier. Men trots att hans prestationer ofta övervakades av ledande vetenskapsmän kontrollerades de nästan aldrig riktigt strängt. Säkert är emellertid att han vid ett på alla sätt genomkontrollerat prov förmådde att få ett bord, som utan att han visste det stod på en känslig våg, att uppvisa en viktförlust på 2,7 kilo (två tredjedelar av bordets vikt) bara genom att beröra det med ett par fingrar. " Hans händer rörde sig under hela försöket aldrig längre än 2-3 cm in på bordsytan, och det hade därför varit fysiskt omöjligt för honom att lyfta det."

TED SERIOS TANKEBILDER

Ända sedan fotografins barndom har man försökt ta bilder av andar vid seanser och liknande, men praktiskt taget alla "professionella fotografer" har förr eller senare befunnits vara bedrägare. Antingen har "anden" kopierats in i bilden, eller också har själva framträdandet varit bedrägeri. Däremot kan man inte bara bortse ifrån hela den flod av amatörbilder som efter exponeringen har visat sig innehålla "spöken" och annat, som inte tycktes vara närvarande i själva fotograferingsögonblicket.

Man har t o m hört talas om tillfällen där flera personer på samma gång har fotograferat samma motiv, och att det bara hos en enda av dem förekommer en spökfigur på den framkallade bilden. Detta har naturligt nog fört till hypotesen att endast personer med speciella gåvor har möjlighet att få en spökbild i kameran och att dessa personer på något sätt själva är orsak till fenomenet.

Denna ide var emellertid så särpräglad och materialet så sparsamt att ingen fäste sig särskilt mycket vid fenomenet innan Ted Serious blev känd. Serious föddes 1819 i Kansas City, Missouri. Hans skolgång var ytterst bristfällig, han drack och han var arbetslös för det mesta. 1963 kom han i Denver, Colorado, i förbindelse med psykiatern Jule Eisenbud, som med tre års grundliga undersökningar bevisade att Serious kunde frambringa igenkännerliga bilder av både när och fjärran belägna objekt bara genom att stirra in i kameran!

Han testades under villkor som synnerligen utesluter varje möjlighet till bedrägeri.

Han har klätts av helt och hållet, röntgats, satts i tvångströja, kritiska åskådares kameror och film har använts, och trots allt detta har han kunnat frambringa bilder av landskap, byggnader, fordon, människor och mycket mera. Enligt Eisenbud framgick det tydligt att bilderna var uttryck för hans undermedvetna, och att ämnesvalet avspeglade hans personlighet. När han t.e.x. ombads att frambringa en bild av Triumfbågen i Paris skapade han en bild av en Triumph-bil, som han var mycket mera intresserad av.

Hur bilderna har kommit över på filmen är ännu en gåta. Serios tycks vara opåverkad av magnetiska fält såtillvida att han har frambringat sina bilder inne i ett fält på 1 200 gauss. Det verkar heller inte förekomma någon form av magnetisk strålning (han har testats i en effektiv strålnings-spåringskammare), och han kunde frambringa bilder t.o.m. när kameran satt bakom en blyinpregnerad glasskiva av den typ som används på sjukhus som skydd mot röntgenstrålning.

Det finns inte ens någolunda godtagbar förklaring till hur bilderna uppstått och man måste därför ta till ovanliga tolkningar. Djärva personer har framkastat en teori om att det existerar en substans i kroppen, bioplasman eller ektoplasman, som skulle ha förmåga att påverka sin omgivning. Professor Anton Neuhäusler från München har föreslagit att Serios skulle besitta ett slags omvänd synförmåga: bilden går genom ögat till hjärnans syncentrum, och sedan sänds den tillbaka därifrån genom synnerven till ögats näthinna och sedan från näthinnan som ljuspulser till filmen. Det mesta av vårt vetande om Serios har vi dock bara från en enda källa, nämligen Eisenbuds rapport, och det enda man därför kan säga för närvarande är att fenomenet Serios synbarligen är äkta och alltså varken fantasier eller taskspeleri.

Hans förmåga är långt ifrån accepterad av alla bedömare och endast om liknande medier med liknande fenomen framträder blir det möjligt att genomföra en fullgod forskning på detta område.

Ett kusligt handavtryck på väggen i en cell i Pennsylvania-fängelset mystifierar varje år tusentals besökare som valfärdar för att se detsamma, det spelar ingen roll hur många gånger man tvättar eller målar över det, avtrycket kommer tillbaka i alla fall!

Vad som ter sig ännu kusligare för besökaren, är att handavtrycket gjordes för 103 år sedan av en fånge, vilken förutspådde att det skulle finnas kvar lika länge som fängelset, som ett bevis på hans oskuld.

Det var en ung man vid namn Tom Fisher, som hängdes den 28 mars 1878, berättar sheriff Luis Lisella vid Carbons stadsfängelse i Thorpe, Pennsylvania, där handavtrycket finns.

Natten innan han avrättades, tryckte han sin hand mot väggen och skrek : Mitt avtryck skall finnas kvar så länge fängelset står kvar, och avtrycket är ett bevis på min oskuld !

Några vetenskapsmän som undersökte fenomenet på cellväggen står frågande och kan inte förklara det. Geologen dr. Jeffrey T. Cline, vid Wikings College i Wilkes-Barre, Pennsylvania, har ägnat mycket omsorgsfulla studier åt handavtrycket och även gjort analysprover. Han säger : "Det finns onekligen ett handavtryck i cellväggen. Det är svart till färgen och onekligen inte en spricka. Jag skrapade loss murbruk från avtrycket och jämförde det med avskrapningar vid sidan om. Proverna analyserades i en gaslitograf, en apparat som används för att bestämma den kemiska sammansättningen i organiska material. Jag hade väntat mig att finna, att avtrycket gjordes av en flottig hand och att fett skulle ha trängt djupt in i väggen. Jag blev mycket förvånad då jag upptäckte, att analysen visade att det inte fanns några som helst spår av fett. Det enda jag kunde registrera var färgen med vilken man försökt måla över avtrycket. Om avtrycket inte är ett fettmärke, finns det ingen logisk förklaring till det".

Chefen för fängelset, Ritchard Cochran, säger; "Jag kan inte förklara det. Jag har studerat avtrycket mycket noggrant och vid ett flertal tillfällen beordrat vakterna att skura bort det, men de har inte lyckats avlägsna det. Vi har målat över det otaliga gånger, och ändå kommer det fram igen efter några dagar".

Sheriff Lisella anser att fängelset blivit berömt tack vare det gåtfulla handavtrycket. Besökare tillåts komma in i cellen, som inte längre är i bruk, för att titta på Tom Fishers märke. Tom Fisher anklagades för att ha mördat chefen för ett gäng kolgruvearbetare under strejkoroligheter, berättar sheriff Lisella. Natten innan han skulle avrättas svor han på att han var oskyldig. Men anledningen till att Fisher blev syndabock var, att han påstods tillhöra ett beryktat och hemlighetsfullt sällskap som gick under namnet "Molly Maguires", och som verkade just vid strejker och upplopp. Natten innan Fisher avrättades, berättade en medlem i sällskapet för sheriffen, att Fisher var oskyldig och inte hade något att göra med mordet. Sheriffen telegraferade detta vittnesmål till guvernören, men denne ignorerade det.

Samma natt tryckte Fisher handflatan mot cellväggen och förutsade att det aldrig skulle försvinna!

DÖD LANDADE FLYGPLAN...ELLER ???

Efter en luftstrid under förra världskriget, som utkämpades av två brittiska jaktplan, försvann ett av dem i ett moln. Det var ett plan av typ RE 8 och besättningen bestod av två australiensare. När de inte återvände till sin bas ströks deras namn från rullan och ersattes av två andra flygare.

Flera timmar senare siktades planet ovanför flygfältet. Det kom ner i glidflykt med stoppad motor och gjorde en perfekt landning-men ingen steg ur det. Flygfältspersonalen kom springande och skakade den orörlige piloten och spanaren. Men båda var döda. De hade varit döda i flera timmar. Men planet hade fortsatt flyga tills bensinen tog slut. Historien återfinns i officiella brittiska dokument. Planet kan ha fortsatt flyga tack vare sin egen jämvikt, det kan ha landat på grund av ovanlig tur, det kan ha återvänt till sitt eget flygfält genom någon sällsam slump.

Det är inte någon lättfattlig förklaring, men det är inte lättare att försöka utreda vad som hände bakom det moln, som skydde planet. Det är kanske därför som det var lättare att låta hela historien falla i glömska.

KELLY - HOPKINSVILLE FALLET

Nedanstående observation inträffade den 21 augusti 1965 på en farm i Kentucky. Personerna som var sju till antalet gav vid utfrågningarna identiska svar. Varelsernas längd var mellan 75 och 100 centimeter. Alla var överens om att de var skalliga och att deras huvuden hade samma färg som kroppen; huvudena var avlånga som ägg. Ögonvittnena försökte på allehanda sätt att driva bort varelserna från huset, Många kulor avfyrades, och man avlossade också ett hagelgevär. När någon av varelserna träffades föll han omkull eller kastade sig ned för att ta betäckning.

När skotten träffade lät det som om det träffat en plåthink. Varelserna gav inte ett ljud ifrån sig varken när de gick eller föll. Det prasslade i buskarna och gräset när de förflyttade sig. Det hördes dock inte några steg. Varelserna verkade nästan viktlösa när de snarare dalade än föll ner från träden.

I de fall då de närmade sig huset sträckte de upp händerna över huvudet, och de närmade sig mycket långsamt.

När de träffades av kulor eller ljuset från en ficklampa tog de ner händerna och sprang. Då deras klor påminde om rovfågelsklor och de sträckte upp händerna över huvudet fick man intryck av att det var en anfalls ställning. Det kan emellertid ha varit en fredlig gest för att visa att de inte hade några vapen.

De rörde sig långsamt när de gick fram emot huset och gjorde inga försök att tränga in i det. De bara stod och stirrade tills de jagades bort. Vid flera tillfällen var alla ljus släckta, och då närmade de sig från alla håll.

Historien mottogs naturligtvis med den största misstro bland de flesta människor, utom av dem som kände familjen väl.

CYBORG

Cyborg är en förkortning av det engelska ordet Cybernetic Organism. Tekniken som sådan går ut på att direktkoppla en levande biologisk hjärna med en dator, bedriva i det tysta av både amerikanska marinen och Sovjet. Biotekniken är ett nytt forskningsfält som öppnar nya möjligheter för rymdtekniken. Denna av människan ännu så länge bara planerade konstruktion, är idealisk som "rymdfartare".

Cyborgen kan inte utsättas för bakterie och virusangrepp, åldras inte, och glömska är för cyborgen ett okänt begrepp.

Den isolerade hjärnan förses via näringslösningar med blod och är direktansluten till datorn. Denna hybrid programmeras före avfärden och kommer att fungera klanderfritt under hela resan.

Enligt den tyske cybernetikern Herbert U. Franke, borde hjärnan av ett ofött barn lämpa sig allra bäst för att utvecklas till en sådan uppgift, eftersom en sådan hjärna i lugn och ro - helt ostörd av tankeprocesser - skulle kunna lagra de normer och informationer som krävs för de speciella uppgifterna under en sådan rymdfärd.

En sådan preparerad hjärna skulle inte ha något som helst medvetande om sin "mänsklighet". Som Franke uttrycker det: "Känslor och upprördhet av den typ vi upplever skulle vara helt främmande för en sådan cyborg. För den existerar inga känslor. Människo-hjärnan skulle här avancera till ett slags sändebud för vår planet."

TILLBAKA SÄNDA SIGNALER ?

för några år sedan kunde man i Australiska tidningar läsa om att man hade fått in TV-bilder från en amerikansk radiostation som inte sändt program på många år. Vad som hände var att man fick in testbilden från TV-stationen med anropssignalerna KLEE i Houston, Texas - fyra år efter det att stationen bytt ägare och fått anropssignalen ändrad till KPRC. Det här med radio och tv-stationers anropssignal är ganska okänt i Sverige. I USA kör alla radio och TV stationer med sin identifieringssignal. I Sverige gör de det aldrig.

Men även svenska radiostationer har en internationell beteckning precis som radioamatörer har det och flygplan likaså. Stationens identifieringsbeteckning finns därför alltid med på testbilden i många länder.

Det var år 1953 som detta hände. Plötsligt kunde man i England se KLEE fast denna testbild försvunnit 1949. Så många såg denna testbild, att den amerikanska regeringen skickade över dr. Frank D. Drake, en man som arbetat med att undersöka om någon av stjärnorna i vår omgivning sänder radiosignaler. Drake kom i alla fall till England, där han välkomnades av det brittiska försvarsdepartementet.

15
Endast under mycket exceptionella förhållanden kan man tänka sig att amerikanska TV-stationer kan uppfångas i Europa och vice versa . Det faktum att man skickade just Drake för att undersöka fenomenet tyder på att man gissade på antingen att testbilden stutsat tillbaka till jorden sedan den träffat någon himlakropp eller något kosmiskt stoff ute i rymden, eller också att den sändes tillbaka till oss i kontaktsyfte.

I England kunde Drake emellertid fastslå att man på BBC hade fotograferat TV-bilder, som inte bara visade KLEE-TV, Huston Texas, utan också en rad andra amerikanska stationer från Texas, Connecticut, New Jersey och så vidare. Också dessa var ganska tydligt tecknade för hand och såg inte alls ut som de ordinarie stationernas testbilder med identifieringsbokstäver. Därför kom man till slutsatsen att man snubblat över ett praktfullt practical joke.

Man misstänkte till och med två välkända TV-skojare, som en kort tid dessförinnan hade lyckats komma över en del sändarutrustning. Detta skrev Drake i ett brev till Paul Huhndorff, som var på just stationen KPRC, som tidigare varit KLEE.

Det var bara det, som Ivan T. Sanderson, påpekar i tidskriften PURSUIT, att KLEE-TV uppträdde med om möjligt ännu bättre program i den nordliga delen av USA samt i Kanada. En dam i Wisconsin tog för vana att se på KLEE-TV varje kväll på en frekvens som annars stod tom. Stillbilden med stationsbokstäverna var mycket fin och varje kväll under två månaders tid sändes ett 12 1/2 minuter långt program ur något som uppenbarligen var en deckare av något slag.

Avsnitten slutade alltid med att en man sprang på en balkong i första våningen av den typ som har gjort de gamla franska husen i New Orleans så berömda. Mannen skrek alltid samma sak, nämligen "Rädda mig, hjälp mig, de tar mig". Mannen hoppade mot balustraden ut ur kamerans blickfång varpå allt försvann från TV-rutan till nästa kväll kl. 21.15, då mannen sprang utmed balkongen igen.

Sanderson förde fram teorin att just detta med att upprepa en sändning borde vara det perfekta sättet för utomjordiska intelligenser att försöka få kontakt med oss på jorden .

HÖBORDET

En höstdag vid 14.30 tiden var personen till nedanstående händelse på väg hem efter att ha varit till skogen och plockat lingon. Han hade just cyklat genom byn Nyhyttan och körde på vägen mot Vikmanshyttan. Solen lyste, det var varmt och skönt. Ett stycke framför honom (i fortsättningen mig) såg jag en bonde på väg åt samma håll som jag.

Han hade en fyra-hjulsvagn med s.k. höbord, runt detta höbord var spikat fyra bräder. Hästen gick, hjulen rullade; av bonden som satt längst fram och körde, såg jag endast nacken. Jag kom närmare ekipaget, till slut var jag så nära att jag nästan kunnat ta på det; jag såg tydligt vädersprickorna i bräderna som han spikat runt höbordet.

....Bonden hade inte så hög fart, och jag ville komma fram lite fortare på min cykel. Jag såg mot marken ett ögonblick för att se om det var någon sten på vägen. Då jag lyfte blicken var hela skjutsen försvunnen! Jag hoppade av cykeln för att leta efter spår efter skjutsen, men intet syntes.

Man har i detta fall att göra med ett fenomen som av vetenskapen benämnes "intryck i etern" eller vardagligt kallas apparitioner.

Nedanstående historiska händelse är också en apparition som döpts till Jägargubben. Händelser som dessa är inte på något sätt särskilt ovanliga.

JÄGARGUBBEN

Vid 22-tiden en kväll i början av augusti 1967 kom jag (berättaren) körande på väg 119 västerut från Ryd, ungefär en km före gränsen till Skåne. Kvällen var stjärnklar och det var fullständigt vindstilla. Jag satt i godan ro, körde omkring 90 och lyssnade på bilradion, när jag ett par hundra meter framför mig i strålkastarljuset skymtade något mitt på vägen.

Först trodde jag det var ett djur, men när jag kom närmare kunde jag tydligt se att det var en människa, som gick där till synes helt omedveten om att bilen närmade sig.

Jag blinkade med helljuset men utan resultat. En gång tidigare 17
hade jag kört förbi en berusad man som gick mitt i vägen; med
detta i minne bromsade jag kraftigt.

Min förvåning steg när jag såg mannen på nära håll. Alldrig har
jag sett någon nu levande människa med så ålderdomlig klädsel.
Jag var nu tätt inpå honom och krypkörde så långt ut på vänster-
kanten jag kunde.

Han var klädd i en löst sittande, blusliknande, kraglös, grå rock av
grovt tyg sammanhållen i midjan av en rem. Byxorna var grå och
av liknande material som rocken, ganska säckiga och uppbundna under
knäna med remmar. Dessa hade virats korsvis längs skenbenen och
var fästa i ett par mockasinliknande, mjuka skinnskor. På huvudet
hade han en mörk, rundkullig hatt. Över vänster axel bar han en
jaktväska på högra höften, och på den hängde ett kruthorn. I vän-
ster hand höll han en lång flintlåsbössa med smal kolv och kind-
stöd.

Jag kunde se att mannen var långhårig och bar ett ganska kraftigt
skägg. Jag hoppades att han skulle vända sig om, så att jag skulle
få se hans ansikte. Emellertid tog han ingen som helst notis om
mig utan bara marscherade på med lätta, fjädrande steg. Med bli-
cken stint fästad på hans huvud rullade jag upp långsides med
honom. Men i samma ögonblick som han skymtade i sidorutan var han
försvunnen!

Jag tvärbromsade, tände backlampan och hoppade ur i tron att han
ramlat omkull, men vägen låg öde och tom och skogen stod mörk och
tyst omkring mig. Tyvärr blev jag fullkomligt skräckslagen och
körde därifrån i rasande fart.

I slutet av november befann jag mig ånyo på samma plats. Vid samma
tid på kvällen och på samma plats såg jag mannen igen. En skillnad
var att vägbanan nu var fuktig och mycket mörk. Därför såg jag
mannen ännu tydligare i strålkastarljuset. Dessutom hade höger-
trafiken införts, varför jag nu borde ha ännu bättre förutsättnin-
gar att observera mannen, när jag nu passerade honom på höger sida.
Jag noterade att han nu också bar bössan i vänster hand.

Inte tycks han göra mig något ont, tänkte jag och kände mig så modig
att jag beslöt att gå till botten med saken.

Därför lade jag in friläge, öppnade dörren på glänt, tände backljuset och tog fram en ficklampa strax innan jag sakta rullade upp bredvid den gåtfulla uppenbarelsen. Just då upptäckte jag att mannen hade skogga! (Den hade jag inte lagt märke till första gången.)

Som jag anat, försvann han på precis samma sätt som första gången. På en sekund var jag ute på vägen - som låg där lika tyst som gången innan. Inte det minsta ljud av fotsteg eller prassel i skogen, Ingen låg och tryckte i dikena, inga fotspår någonstans.

Jag har undersökt omständigheterna kring den andra händelsen: det var vindstilla och stjärnklart men inget månsken. Vägen saknar belysning, ingen bebyggelse finns i närheten och inga andra trafikanter kunde ge upphov till ljuseffekter. Inga buskar, träd eller annan växtlighet, inga mjölkbord, skyltar eller liknande står så att de kunnat spela mig ett spratt. Vindrutan var ren.

Efter den andra upplevelsen körde jag till en gård, knackade på och bad att få låna telefon. Men det var bara en förevändning för att kunna fråga om man kände till något original i bygden som brukade vara ute och promenera med bössa. Folket i gården reagerade märkbart på min fråga men gav inget bestämt svar.

En lomhörd gumma i rummet uppfattade inte frågan. När den upprepades för henne utbrast hon: "Jösses, har han sett gubben!" Sedan sa man att det var sent och jag borde gå; jag fick intrycket att de inte ville tala om saken utan ville bli av med mig snarast möjligt. Jag har sedan kört vägen flera gånger men inte återsett mannen.

Vetenskapsmännen tror att de har funnit hemligheten med de mystiska stenarna, som till synes av sig själva flyttar sig kors och tvärs över ökenytan i Death Valley i Californien.

Efter att i årtal ha förbluffats över den märkliga gåtan, tror de nu att stenarna-några av dem väger ett tredjedels ton- förs av en kraftig storm över en gyttjeyta, som är hal av regn, och efterlämnar tydliga spår.

"För att klippblocken skall kunna röra sig, måste förhållandena i öknens vara perfekta, och det är de i regel sent på hösten eller under vintern", förklarar dr Robert P Sharp, som är geolog vid avdelningen för geologiska och planetariska vetenskaper vid Californiens vetenskapliga institut, Pasadena. "Mätningen av de rörliga stenarna visar, att det är när regnen fuktat ökenytan ordentligt för att frambringa ett slemmigt och halt gyttjelager över den fastare grunden, som rörelsen försiggår", sade geologen, som har kontrollerat flyttningarna av 30 stenar från 1968 till 1974.

Och vilka rörelser. Avstånd på 300 meter i en enda förflyttning har noterats, och med flera rörelser har stenarna flyttat sig upp till tre kilometer. "Det krävs av allt att döma kuling eller orkan för att flytta stenblocken. Av spåren att döma kan stenarna när de väl kommit igång, bokstavligen talat seglat tvärs över ökenytan med en fart upp till en meter i sekunden", sade dr Sharp. Men han medger, att ingen någonsin har sett stenarna rört sig så mycket som en centimeter av sig själva, och baserar sina slutsatser till experiment.

Dr Sharp och Dwight Carey placerade stålstänger runt varje sten för att mäta upp den minsta rörelse-men inte ens dessa var något hinder, när stenarna väl satte igång. "Uppenbart kunde inte dessa stänger hindra 28 av 30 stenar från att slippa undan och röra sig utanför inhägnaden", avslöjade dr Sharp. "En oföränderlig lag i naturen föreskrivs sannorlikt att förflyttningen försiggår endast under mörka, stormiga nätter. Det är intressant, att av de 30 rörliga stenarna försvann det faktiskt sju, oförklarligt och utan spår."

Don Spalding, som är uppsuningsman vid Death Valley nationalpark känner till dr Sharps teori, men är skeptisk. "Experterna kommer ständigt hit för att studera stenarna" berättar han, "men ingen har någonsin sett dem röra sig. De har bara funnits, men inga ögonvittnen kan bevisa, vad det är som får stenarna att förflytta sig tvärs över öknens."

BRIDEY MURPHY - ETT FALL AV REINKARNATION?

En affärsman i Colorado försatte en gång sin grannfru i trans, (han hade hypnos som hobby) och det ledde till avslöjanden som var helt förbluffande. Det blev också inledningen till efterforskningar efter en kvinna som av allt att döma hade dött nästan hundra år tidigare.

Grannfrun kallades Ruth Simmons (det var ej hennes riktiga namn) och var från Pueblo i Colorado, och som Bridey Murphy berättade hon år 1952 om sin barndom, sitt äktenskap, sin död och begravning i 1800-talets Irland - och om sin återfödelse i Förenta staterna 59 år senare.

Hypnotisören var Morey Bernstein, som skrev en bestseller om fallet, "Sökandet efter Bridey Murphy", utgiven 1956.

Bernstein använde en teknik kallad hypnotisk regression, under vilken försökspersonen gradvis förs tillbaka till barndomen. Han försökte därefter föra Ruth ännu ett steg tillbaka, till före födelsen, och fann plötsligt till sin häpnad att han lyssnade till Bridey Murphy.

Den omständliga berättelsen började 1806, då Bridey var åtta år och bodde i ett hus i Cork. Hon var dotter till en advokat, Duncan Murphy, och hans hustru Kathleen. Sjutton år gammal gifte hon sig med juristen Sean Brian Mc Carthy och flyttade till Belfast.

Bridey berättade hur hon fallit så illa att det kostade henne livet, och om hur hon bevittnat sin egen begravning. Hon beskrev gravstenen och hur det kändes att leva efter döden.

Det var, erinrade hon sig, en känsla som var varken plåga eller lycka. På något sätt återföddes hon i Amerika, men Bridey kunde inte redogöra för hur det hade gått till.

Ruth Simmons själv föddes i mellanvästern 1923. Hon hade aldrig varit i Irland och talade inte ens med den allra svagaste irländska accent.

21
De fakta som Bridey relaterade kontrollerades inte till fullo förrän efter det att Bernsteins bok hade publicerats. Men när boken väl hade blivit en bestseller, kontrollerades nästan varje detalj grundligt av journalister som skickades till Irland för att försöka spåra upp denna svårfångade kvinna.

Det var då de första tvivlen på en verklig reinkarnation uppstod.

Bridey uppgav att hon föddes den 20 december 1798 i Cork och att hon dog 1864. Ingendera händelsen finns registrerad i de officiella arkiven. Inte heller finns det några uppgifter om det trähus, kallat "The Meadows", där hon sade att hon hade bott. De flesta husen i Irland är för övrigt byggda av tegel eller sten.

Hon uttalade sin mans namn som "See-an", men sade också att det kunde uttalas "Shawn". Sean uttalas vanlige "Shawn" i Irland. Brian, som Bridey föredrog att kalla sin man, var Ruth Simmons mans andra namn.

Men en del detaljer stämde. Så till exempel var hennes beskrivning av kusten vid Antrim helt korrekt. Även hennes berättelse om en resa från Belfast till Cork var korrekt. Hon sade att hon hade gått i S. Theresa-kyrkan. Det finns en sådan där hon påstod att den lågmen den byggdes inte förrän 1911.

Den unga Bridey gjorde sina inköp hos en specerihandlare Farr. Man fann att en sådan butik hade existerat i verkligheten. Trots luckorna i Brideys berättelse var den ändå en anmärkningsvärt detaljerad beskrivning av livet i 1800-talets Irland - med uppgifter som Ruth Simmons knappast kunde känna till.

Fallet studerades av psykiatrer och psykologer som i många år hade använt hypnos som behandling.

Många personer kan under djup hypnos vara mycket mottagliga för suggestion och reagerar på den vagaste antydning - de försöker ge ett svar som de tror att hypnotisören vill höra.

Bernstein medgav att han talat om för Ruth Simmons, medan denna var i hypnos, vad det var han ville, och att det var då hon blev Bridy Murphy.

De experter som undersökte Ruth Simmons fall kom till slutsatsen att det bästa sättet att få fram sanningen var, inte att söka sig till Irland, utan att gå tillbaka till hennes egen barndom och hennes förhållande till sina föräldrar.

I boken sägs det att Ruth Simmons uppfostrades av en norsk farbror och hans hustru, som var av tysk-skotsk-irländsk härkomst, men det sägs ingenting om att hennes riktiga föräldrar båda hade irländskt påbrå och att hon hade varit hos dem till hon var tre år.

Vetenskapsmännen är övertygade om att ingenting som Bridey Murphy sade inte kan förklaras som ett minne från Ruths sedan länge glömda barndom. Och de tror att gåtan skulle lösas om Ruth tillät att hennes allra tidigaste barndom undersöktes under hypnos.

ATLANTIS & EN LEGEND ELLER SANNING?

Det var en gång en rik, vacker och mäktig ö, vars välde sträckte sig till Eurpoa och Afrika. Medborgarna var väl förfarna i den fredliga odlingens såväl som i krigets värv, men de bröt mot moralens bud och till straff drabbades de av en syndaflod från havet och dränktes.

Det var så den grekiske filosofen Platon skrev, och i århundraden har hans berättelse givit stoff åt romantiker och poeter. Medan historiker och geologer starkt har betvivlat dess sanningshalt.

Platons eget namn på det förlorade paradiset var Atlantis, och han placerade det bortom "Herkules Stoder", som vi idag kallar Gibraltar Sund. Det var ett land stööre än både Libyen och Mindre Asien och det kunde därför ha funnits bara i Atlanten - den stora vattenvärlden västerut.

Platon har alltid betraktats som en seriös och vederhäftig person, och det är antagligen därför som hans berättelse ägnats förnyat studium - alla kända fakta tyder nämligen på att det inte kan ha funnits något Atlantis. Platons berättelse grundades på hörsägnen från föregångaren Solon, som i sin tur fått dem egyptiska präster. Enligt dem skulle katastrofen ha inträffat

9000 år före Solons födelse. Men geologin säger att Atlanten funnits i sitt nuvarande skick i åtskilliga miljoner år och att det inte finns några spår av att en tidigare bebodd ö skulle ha funnits men sjunkit under havsytan.

Det samhälle som Platon beskriver liknar i mångt och mycket det minoiska riket som hade sitt centrum på Kreta. Det var högt utvecklat med skrivna lagar, kännedom om smideskonsten och om så avancerade tekniska finesser som kanaler, tunnlar, utbyggda hamnar, luftkonditionering i hemmen och till och med vattentoaletter.

Mot slutet av femtonde århundradet före Kristus försvann denna civilisation lika snabbt och förbryllande som Platons Atlantis. I många sekler grubblade forskarna över hur ett så högt utvecklat samhälle kunde utplånas på så kort tid. De senaste årens arkeologiska fynd tyder på att det minoiska riket förstördes av en enda, våldsam vulkanisk eruption.

Man vet att vulkanön Thera i Egeiska havet så gott som förintades omkring år 1470 f.Kr. Det 1500 meter höga berget fick ett så kraftigt utbrott att öns mellersta del sjönk ner i ett hål 400 meter under havsytan. Det kringliggande området, som idag utgör ön Santorini, täcktes av ett 35 meter tjockt lager vulkanisk aska, och det är under detta lager man har funnit rester från den minoiska tiden.

Men hur kan denna katastrof ha med Atlantis att göra? Det enkla svaret kan vara att Platon - som så ofta händer vid översättning eller återberättelser av historiska skeenden - misstolkade Solons skrifter. Gick under 900 år, istället för 9000 år, före Solons födelse, skulle katastrofen ha inträffat ungefär samtidigt med vulkanutbrottet på Thera.

Två faktorer till stöder teorin om att Platon misstagit sig. De grekiska uttrycken för "större än" och "halvvägs" låter mycket lika. Kanske låg Atlantis halvvägs mellan Libyen och Mindre Asien och var inte större än dessa områden? Och var det verkligen Gibraltar sund som åsyftades som "Herkules Stoder"? Det finns två uddar på Greklands kust, nära Kreta, som också går under det namnet.

Av indicierna att döma tycks mysteriet Atlantis ha blivit löst.

Arkeologerna har under Santorinis vulkaniska aska grävt ut en fullständig stad, och dess likhet med det omtalade Atlantis antyder att Platons paradiset inte är enbart en sägen.

MYSTERIET "MARY CELESTE"

Barkens "Dei Gratia", som var på väg från New York till Gibraltar, seglade i snabb fart förbi den egendomliga tvåmastade råriggaren. Skeppets kurs var ostadig som om besättningen varit berusad. När vinden ändrat riktning, lade även råriggaren helt planlöst om kurs.

Kaptenen på "Dei Gratia" kunde inte se någon vid fartygets ratt. Han hissade en signal, men fick inget svar.

När barken kommit närmare hissade man ner en livbåt, och kaptenen, andre styrman, och två matrosar rodde över mot det tysta, egendomliga skeppet. När de rott ett stycke kunde de tydligt urskilja hennes namn målat på akterspegeln, "Mary Celeste".

Kaptenen och styrman anträdde ombord. Då var klockan tre på eftermiddagen den 5 december 1872.

Vad de bägge männen fann var ett fantasieggande mysterium som man i över hundra år sökt men inte funnit någon nöjaktig förklaring på. För när de steg ombord kom ingen matros för att möta dem. De genomsökte båten från för till akter, men båten var övergiven. "Mary Celeste" seglade sig själv - helt allena över den vida Atlanten.

Fartyget var i allra bästa skick. Skrov, master och segel var perfekta. Lasten, som bestod av sprittunnor, var ännu väl surrad i lastrummet. Det fanns gott om mat och vatten.

I skansen fann de besättningens sjökistor och kläder, torra och orörda. Några rakknivar som låg här och där var inte rostiga. Kastruller med rester av en måltid hängde över eldstaden i kabyssen, där elden hade slocknat.

Bordet i kaptenens hytt var dukat till frukost, men det verkade som om den lämnats halvaten.

Det låg gröt kvar på en tallrik, och någon hade skurit toppen av ett kokt ägg.

I hyttens andra ände stod en symaskin och på den låg ett barnnattlinne. Bredvid stod flaskor med olja, en trave bomullstyg och en fingerborg, och lutade mot väggen stod en samling böcker och en liten orgel av rosenträ.

Allt var oskadat och på sin rätta plats. Det verkade som om hela besättningen helt plötsligt hade bestämt sig för att alla på en gång kasta sig överbord. Vad som än hänt kunde det inte ha varit för länge sedan, eftersom maten då skulle ha ruttnat och metallen blivit anlupen i sjöluften.

Detsamma gällde styrmannens hytt - allt var i perfekt ordning. På hans bord låg ett papper med en oavslutad uträkning. Det verkade som om också han hade blivit avbruten. Guldmedaljonger, juveler och pengar fanns fortfarande inlåsta i fartygets kassaskåp. Det enda som saknades var fartygets kronometer.

"Dei Gratias" kapten misstänkte myteri. Men om myteri hade uppstått, hur hade då besättningen klarat sig undan? "Mary Celestes" livbåtar hängde ännu i sina dävertar. Männen måste i så fall ha hämtats av ett förbipasserande fartyg eller hoppat överbord.

Männen från "Dei Gratia" fann några ledtrådar av märkligt slag. I en hytt påträffades en huggare, nedsölad med något som liknade blod. Detta faktum förlöjligades senare vid den officiella undersökningen. På styrbords reling fann de liknande fläckar. I närheten fanns ett hack, som verkade vara gjort med yxa. På båda sidor om fören hade man nyligen huggit ut en två meter lång och tre centimeter bred skåra på utsidan av bordläggningen. Det fanns ingen rimlig anledning till detta.

Kaptenen från "Dei Gratia" fann då han granskade fartygets loggbok att den sista anteckningen var från den 25 november. Det var för tio dagar sedan. Anteckningen hade gjorts när "Mary Celeste" passerade ön Santa Maria i Azorerna, belägen ca 400 distansminuter från den plats där hon påträffades.

Hade hon övergivits kort efter det att anteckningen gjorts måste hon ha drivit obemannad och utan rorsman i en och en

halv vecka. Så kunde inte vara fallet. "Mary Celeste" hade seglen satta för att fånga vinden från styrbord, med andra ord, hon seglade för styrbords halsar. "Dei Gratia" hade följt en liknande kurs, inte långt bakom henne. Men hela sträcan från Azorerna hade "Dei Gratia" varit tvungen att segla för babords halsar. Det verkar otroligt att "Mary Celeste" skulle ha kunnat komma till den plats där hon påträffades med sina rår och segel satta som de var. Någon måste ha navigerat henne i flera dagar efter den sista anteckningen i loggboken. Vem? Eller vad?

Undersökningarna vid brittiska amiralitetets Gibraltaravdelning bidrog inte till att få frågorna besvarade. Man fann vid efterforskningarna att "Mary Celeste" var registrerad 1871 hos Amerikanska Lloyd som en New York-baserad skoertbrigg med en dödvikt på 206 ton, och att någon manipulerat med en av sprittunnorna. Man fann också att, förutom kronometern, även sextanten och lasthandlingarna saknades.

Det visade sig att det hade funnits tio personer ombord på "Mary Celeste": kapten Briggs, sju besättningsmän samt kaptenens fru och lilla dotter. Ingen av dem har någonsin syns till mer.

Många förklaringar till mysteriet "Mary Celeste" har lagts fram. Men ingen av dem har varit tillfredsställande. Och det är föga troligt att en sådan någonsin kommer fram. Gåtan med skeppet som seglade sig självt kommer antagligen att, som den varit i nu över hundra år, för alltid vara olöst.

FISHERS HÄMD

En mörk vinterkväll promenerade James Farley, en högt aktad lantbrukare i Cambelltown, Nya Syd Wales, i närheten av ett hus som tillhörde en man vid namn Frederick Fisher. Där fick han se en figur som satt på ett staket och pekade på en plats i Fishers hästhage. Figuren var så skräckinjagande att Farley flydde, övertygad om att han hade sett ett spöke.

Fisher var en frigiven fånge, som hade blivit välbeställd jordbrukare. Strax innan han sattes i fängelse för skuld hade han överfört sina tillgångar på en god vän, en annan exfånge vid namn George Worral, för att hindra att hans fordringsägare tog dem. Efter sex månader i fängelse återkom han oväntat.

Den 26 juni 1826, några månader innan Farley såg spöket, hade Fisher setts lämna en klubb i Cambelltown efter att ha druckit länge och mycket, och hade inte setts sedan dess. Worrall berättade en fullt plausibel historia om att Fisher hade återvänt till England på fartyget "Lady Vincent". Men tre månader efter Fishers försvinnande fattade myndigheterna misstankar och satte in en notis i Sydney Gazette med erbjudande om en belöning på 20 pund till den som fann Fishers kropp.

Worrall togs i förhör av polisen därför att han setts i byxor som man visste hade tillhört Fisher. Han anklagade fyra andra män för att ha dödat hans vän och hävdade att han hade varit vittne till mordet. Denna föga troliga berättelse ökade myndigheternas misstankar och Worrall greps.

Det var vid den tidpunkten som Farley såg spöket. På Farleys enträgna begäran begav sig en konstapel Newland till hästhagen med en iföding till hjälp, som spårfinnare. De fann fläckar av människoblod på en staketslana, och på den plats som spöket hade pekat ut hittade de Fishers svårt massakrerade lik i en grund grav.

Worrall dömdes för mordet, och innan han avrättades bekände han för en präst att han hade dödat Fisher men hävdade att slaget var oavsiktligt.

HÄNGD - PÅ GRUND AV EN FÄMLINGS DRÖM

När Shaun Cott någon gång under förra århundradet försvann från Maitland i Australien, antogs det allmänt att han hade gett sig av för att söka guld. Ända tills en främling i trakten en natt hade en mycket livfull dröm. Den ledde till att polisen grävde upp ett stycke mark på bondgården där Cott hade arbetat. De fann hans kropp, med skallbenet inslaget. Cotts arbetsgivare hängdes för mordet, som aldrig skulle ha upptäckts - om inte främlingen hade haft sin dröm.

Det är på våren 1954 i byn Rasulpur i Uttar Pradesh, Indien. I familjen Jat finns en son Jasbir, tre och ett halvt år gammal. Han är svårt sjuk i smittkoppor, och en kväll tror hans far att pojken har dött. Fadern går på kvällen till sin bror för att be om hjälp att begrava sonen. Brodern anser dock att man skall vänta till nästa morgon. Några timmar senare märks svaga livstecken hos pojken, och han återkommer långsamt till medvetande.

Flera dagar går innan han kan tala igen, och flera veckor innan han kan uttrycka sig klart. Men då visar han en märkvärdig förändring i sitt beteende. Han påstår att han är sonen till Shankar i Vehedi, och vill gå dit. Han vägrar att äta sin familjs mat därför att han som bramin tillhör en högre kast. En bramin-kvinna som bor i närheten får veta om Jasbirs matvägran och åtar sig att laga mat åt honom.

Fadern förser henne med råvaror, och hon lagar mat på braminvis åt Jasbir i mer än ett år. Men familjen lurar honom och ger honom ibland mat som inte är lagad av bramin-kvinnan. Han upptäcker sveket, och detta tillsammans med trycket från familjen får honom att så småningom äta vanlig mat igen. Hans sätt att tala har också ändrats. Han använder gärna "finare" ord, sådana som förekommer i de högre kretsar dit braminerna hör. Han har tappat lusten till sina kamrater och isolerar sig.

Byn Vehedi ligger fågelvägen endast 35 km från Rasulpur, men båda byarna ligger långt från allfartvägen och det sker sällan någon kommunikation mellan dem. Jasbirs familj har aldrig varit där, bara hört namnet. På många år har faktiskt ingen innevånare i Rasulpur besökt Vehedi. Men Jasbir talar mer och mer om "sitt" liv i Vehedi. Han beskriver särskilt hur han under en bröllopsprocession hade ätit förgiftad konfekt, fallit av vagnen, slagit huvudet och dött några timmar senare. Han säger sig heta Sobha Ram. Han upplever sig som vuxen, säger sig vara gift och ha barn.

Nyheten om Jasbirs underliga beteende kommer ut i byn. En kvinna som är född i Rasulpur men gift i Vehedi känns igen av Jasbir när hon kommer på besök 1957; hennes föregående besök var inte senare än 1952.

Kvinnan berättade händelsen för sin familj i Vehedi. Det visade sig att Jasbirs uppgifter om "sin" död och andra förhållanden stämde väl överens med kända fakta för en Sobha Ram, son till Shankar Lil Tyagi i Vehedi. Han hade dött vid 22 års ålder i maj 1954, ungefär samtidigt med Jasbirs sjukdom. Sobha Rams familj kom på besök till Rasulpur, och Jasbir kände igen dem och angav rätt deras släktskap till Sobha Ram. Senare fick Jasbir resa till Vehedi, där han sattes av vid järnvägsstationen och fick visa vägen till Tyagis gård. Han gjorde detta utan svårighet, och han visade detaljerad kännedom om familjen Tyagi och deras förhållanden. Han trivdes i Vehedi och återvände ytterst motvilligt till Rasulpur.

Han besökte sedan Vehedi flera gånger, identifierade sig starkt med familjen Tyagi och skulle hellre vilja leva där än hos sina föräldrar. I Rasulpur var han ensam och isolerad, närmast utstött av andra barn.

En forskare vid namn Stevenson har undersökt fallet under ett flertal tillfällen, samt intervjuvat alla relevanta personer. Han granskade 39 uppgifter som Jasbir tidigare hade lämnat om Sobha Rams liv. Samtliga uppgifter var korrekta utom en; det fanns inga bevis men väl misstankar att Sobha Ram hade blivit förgiftad. Jasbir namngav t.o.m. den påstådda mördaren.

CHEOPSPYRAMIDEN

Få ting har väl fascinerat människan i den utsträckning som Cheops-pyramiden, detta enorma byggnadsverk beläget vid Gizeh i Egypten. Många personer har forskat kring pyramiden för att lära känna dess ursprung och liknande ting. En av dessa var John Taylor, som skrev boken *The Great Pyramid: Why Was It Built? And Who Built It?* En av hans viktigaste upptäckter var att om man dividerade dess höjd med halva omkretsen vid foten, fick man en imponerande god approximation till talet pi (3.1415). Taylors teorier skulle ha varit glömda, för länge sedan om inte professorn i astronomi Charles Piazzi Smyth intresserat sig för ämnet. Smyth som är författare till boken *Our Inheritance in the Great Pyramid* år 1864 blev starkt intresserad av ämnet efter att ha läst Taylors idéer.

Till att börja med upptäckte Smyth att monumentets basyta dividerad med bredden av en av de ytterstenar som täckte pyramiden gav exakt talet 365, antalet dagar på ett år!

Därefter uppfann han en ny måttenhet, som han kallade "pyramidtum" som definierades såsom en 25-del av ytterstenens bredd. Ytterstenen är ca. 25 engelska tum bred vilket gör att en pyramidtum och en engelsk tum är lika mycket. 1 tum = 2.54 cm. Tummen är dessutom exakt lika med en tiomiljondel av radien mellan polerna. Trots att vi ganska väl känner till egypternas måttenheter (en "egyptisk aln=52.5 cm och indelas i 7"handsbredder" om 7.5 cm) ansåg Smyth att allt i pyramiden var baserat på pyramidtum, ett förhållande som inte ändrades då man fann andra ytterstenar med andra bredder.

Genom att mäta upp pyramiden kors och tvärs och dividera, multiplicera och över huvud taget manipulera med pyramidtum kom han fram till talet för jordklotets medeltäthet, medeltemperaturen på jordens yta, ljusets hastighet och mängder av andra vetenskapliga fakta som fastslagits långt efter uppförandet av pyramiden. Av andra upptäckter kan nämnas att höjden, multiplicerad med en miljard är lika med avståndet till solen, att pyramiden är placerad i Nord-Syd riktning och endast avviker 1 12-dels grad. Höjden på en av de lutande sidorna är lika med halva grundlinjen multiplicerad med "gyllene snittet".

Pyramidens höjd är 147 meter, bassidornas längd uppgår till 232 meter och byggnaden innehåller 2 600 000 kubikmeter sten. Antalet block har beräknats vara mellan 2.3 till 2.6 miljoner, vilket skulle räcka till att göra en 1 meter bred och 1 meter hög mur från Strömstad till Ystad, längs hela kusten ända upp till Haparanda, och det skulle ändå bli sten kvar.

Varje block väger mellan 2.5 till 5 ton, och är polerat med en ytfinhetsgrad som är 0.3 mm/sida. Blocken är så tätt sammanfogade att man inte kan sticka in en knivsudd mellan dem. Dessutom har man applicerat en tunn film av cement mellan dem. I taket i konungakammaren finns en avlastningskonstruktion av 43 granitbalkar, 8 meter långa 1.5 x 2.1 meter i genomskärning. Vikt 75 ton!

Inuti pyramiden sker en mumifieringsprocess som får livsmedel som ägg, mjölk, kött och liknande att inte ruttna. Rakblad som läggs i pyramiden i nord-syd riktning erhåller en skärpningsprocess om de får ligga ett par dagar.

FLICKAN SOM HÄMTADE DOKTORN

Doktor S. Weir Mitchell, en framstående nervspecialist i Philadelphia, Pennsylvania, somnade en kväll på 1800-talet i sin stol efter en ovanligt hård arbetsdag på mottagningen.

Han väcktes av att dörrklockan ringde. Utaför stod en mager, huttrande flicka och drog en sliten sjal tätare kring skulderna. Hon bönföll honom att komma till hennes mor, som var svårt sjuk, förklarade hon.

Läkaren följde henne genom de snötäckta gatorna till ett gammalt hyreshus, där flickan förde honom en trappa upp.

Där fann läkaren en sjuk kvinna - som han kände igen, eftersom hon tidigare hade haft tjänst i hans hushåll. Han ställde diagnosen lunginflammation, och sände efter den medicin hon behövde. Mitchell ordnade det sedan så bekvämt för henne som möjligt - och lyc- önskade henne till att ha en så omtänksam dotter.

Vid de orden såg den gamla kvinna upp och sade: "Min dotter dog för en månad sedan. Hennes skor och sjal ligger därinne i det lilla skåpet."

Doktorn tittade efter och fann samma sjal som den stackars huttrande flicka hade haft över axlarna. Den var hopvikt och torr och kunde omöjligt ha burits utomhus den kvällen.

Flickan som hade visat honom vägen var totalt försvunnen.

Boklista över tvärvetenskaplig litteratur

Alexandersson O	: Det levande vattnet	Proprius-73
Andreas / Kirlian:	Den fantastiska vetenskapen	Bernces -77
Berlitz C	: Dödens triangel	A&K -76
Blumrich J F	: Då öppnades himmelen	Berghs -74
Bourret J C	: UFO - fakta och spekulationer	Berghs -78
Braun von W	: Utposter i rymden	R&S -69
Charroux R	: På jakt efter det oförklarliga	Berghs -72
Charroux R	: Rymdens budbärare	Berghs -76
Däniken von E	: Olösta gåtor M fl.	Berghs -
Falk B	: Atlantis och svenskarna	Lindqvist-74
Falk B	: Bortom vår verklighet	Lindqvist-75
Forts C	: Länder bortom verklighet	Larson -71
Forneaux R	: Världshistoriens olösta gåtor	Nyblom -66
Gilmark A	: Jag ser, Jag vet, Jag hör (3 st)	Nyblom, Larson
Jurgensson F	: Radio och mikrofonkontakt med de döda	Nyblom-68
Kjellson H	: Forntidens teknik	Nyblom -73
Kjellson H	: Försvunnen teknik	Nyblom -73
Magnusson S	: Det övernaturliga och vår världsbild	Zinderman-75
Miller R D	: Bortom här och nu	Larson -71
Mustelin N	: Liv bland miljarder stjärnor	N&K -78
Ostander/Schroeder:	PSI	Berghs -74
Pauwels/Berghier	: De omöjliga möjligheternas planet	Berghs -69
Pauwels/Berghier	: Vår fantastiska värld	Berghs -70
Peterson B	: Parapsykologin och det eviga livet	Larson-72
Petterson H	: Atlantis och Atlanten	Bonniers-44
Rehn K G	: De flygande tefaten	Zindermann-66
Rehn K G	: Tefaten är här	Zindermann-72
Sjöström/Christofferson:	På verklighetens tröskel	Zindermann-74
Steiger B	: Fallet Olof Jönsson	Zindermann-73
Thomas A	: Vi var inte först	Nyblom -74
Thomas A	: Vid fjärran världars stränder	Nyblom -75
Troeng I	: Hur månen föddes	Larson -73
Tyrell G N M	: Parapsykologi	Larson -72
UFO Sverige .Aktuellt	Box 175 733 00 Sala (50:-/år)	Pg.50 50 60-4
Vanderberg P	: Faraonernas förbannelse	Forum -75
Westerlund A E	: Synsk	Larson -72
Westerlund A E	: Jag fann liket	Larson -72
Wilcox E	: MU - den sjunkna kontinenten	Parthenon-64

Större litteraturförteckning (600 titlar) tillhandahålls av SAT
Östra Thulegatan 43 733 00 Sala. Pris: 5:- i frimärken